

Ὁ μήπω ἀποπληχθεὶς, ὁ μήπω τελειωθεὶς πλεκόμενος :
Ἀπόδλεχτο τό 'χ' ἀκόμα.

ἀποπληξία ἡ, λόγ. κοιν. ἀποπνιξία Σῦρ. — ΓΞενοπ.
Κόσμος 68

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀποπληξία. Ὁ τύπ. ἀποπνιξία κατὰ
παρετυμ. πρὸς τὸ πνίγω.

1) Νόσος καθ' ἣν ἐπέρχεται παῦσις τῶν λειτουργιῶν
τοῦ ἐγκεφάλου ἐνθ' ἀν. : Ἀπέθανε ἀπὸ ἀποπληξία. Τοῦ 'ρθε
- τὸν χτύπησε ἀποπληξία λόγ. κοιν. Τάχα πῶς ἤθελε ἀέρα
νὰ μὴ σκάσῃ, νὰ μὴν τοῦ 'ρθῇ ἀποπνιξία ΓΞενοπ. Κόσμος 68.
Συνών. ταμπλάς. 2) Νόσος τῶν ἀμπέλων καθ' ἣν μαραί-
νονται ἀποτόμως τὰ φύλλα καὶ οἱ βλαστοὶ ΓΣακελλοπ.
Παθήσεις 'ς τ' ἀμπέλι 43.

ἀποπλυδάκι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποπλύδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άκι.

Ἀποπλύδι 2, ὁ ἰδ. : Ἄσμ.

Βάλε με φαμεγιούρικο τὰ πόδια σου νὰ πλύνω,
μὰ γὼ γιὰ τὸ χατίρι σου τ' ἀποπλυδάκι πίνω
(φαμεγιούρικο = ὑπηρέτης).

ἀποπλύδι τό, Ἄνδρ. Κέως Κρήτ. (Σέλιν. Χαν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπλένω. Περί τῆς παραγωγῆς ἰδ.
ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾷ 45 (1933) 359.

1) Τὸ ἐκ τῆς πλύσεως ἀκάθαρτον ὕδωρ Κέως. Συνών.
ἀποζούμι Α 2, ἀπόπλυμα 2, ἀποπλυσίδι 1, ξέπλυμα.
Πβ. ἀπόνερο 2. β) Τὸ ἐκ τῆς πρώτης πλύσεως τῶν
μαγειρικῶν σκευῶν καὶ πινακίων λιποβριθὲς ὕδωρ χρησιμο-
ποιούμενον εἰς τὴν τροφήν τῶν κατοικιδίων ζώων Ἄνδρ. :
Ρίξ' τοῦ χοίρου τ' ἀποπλύδια. Συνών. ἀπόπλυμα 2 δ.

2) Συνεκδ. τὸ μετὰ πόσιν ὑπολειπόμενον ἐν δοχείῳ
ὕγρον, οἶον οἶνος, ὕδωρ κττ. Κρήτ. (Σέλιν. Χαν. κ.ά.) :
Ἐμεῖς οἱ χωριῖτες τ' ἀποπλύδι μας πίνει δ-γ-εῖς τ' ἄλλου Σέλιν.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόπιμα.

ἀπόπλυμα τό, σύνθη. ἀπόπλυμ-μα Μεγίστ. ἀπό-
πλυμαν Πόντ. (Σάντ.) ἀπόπλυμ-μαν Μεγίστ. 'πόπλυμα
Εὔβ. (Στρόπον. κ.ά.) 'πόπλυμ-μα Ρόδ. Σύμ. 'πόπλυμ-μαν
Κύπρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπόπλυμα.

1) Περάτως τοῦ πλυσίματος Πελοπν. (Μάν.) : Βρά-
δυασε κι ἀκόμα νὰ φτάσω 'ς τ' ἀπόπλυμα. Κοντεύετε ἢ ἀργάει
ἀκόμα τ' ἀπόπλυμα; 2) Ἀποπλύδι 1, ὁ ἰδ. σύνθη. :
Χύνω τ' ἀπόπλυμα ἢ τ' ἀποπλύματα σύνθη. || Ἄσμ.

Πήαινε, ζάπι, πήαινε, τσαρδέλλα βρομισμένη

το' ἀπόπλυμα τοῦ 'αρελλιού, καένας 'ἐν σὲ θέλει

Κάσ. β) Τὸ ὕδωρ διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἱερουργήσας ἱερεὺς
ἐπλυνε τὰς χεῖρας μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας μυσταγωγίας
Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόνιμμα 2. γ) Τὸ ὕδωρ με
τὸ ὁποῖον πλύνεται τὸ ἅγιον ποτήριον μετὰ τὴν λειτουρ-
γίαν ἐνιαχ. Συνών. ἀπομύρωμα, ἀπόνιμμα 3. δ) Τὸ
ἐκ τῆς πλύσεως τῶν πινακίων λιποβριθὲς ὕδωρ Εὔβ.
(Στρόπον.) Θήρ. Κρήτ. (Βιάνν. Σητ. κ.ά.) : Δῶσ' τοῦ γου-
ρ'νοῦ νὰ πῆγ' τ' ἀποπλύματα Θήρ. Καὶ το' ἤδωκε κι ἤπινε
σὰ δὲ χοῖρο ἀπόπλυμα Βιάνν. Πλῦνε τὰ πιάντια νὰ βάλῃς
τ' ἀπόπλυμα τοῦ χοίρου νὰ τὸ πῆγ' Σητ. Συνών. ἀπο-
πλύδι 1 β. ε) Τὸ ἐκ τῆς πλύσεως τῆς σκάφης τοῦ ζυμώ-
ματος ἀμυλοβριθὲς ὕδωρ Μεγίστ. Νάξ. (Κινίδαρ.) Παξ. κ.ά. :
Κ' ἡ πλερωμή της ἦτο ποῦ ἔπαιρνε τὸ ἀπόπλυμα ποῦ πλένου
ἀὴ σκάφη Κινίδαρ. || Φρ. Ἀπόπλυμα τῆς σκάφης (τὸ τελευ-
ταῖον τέκνον) Μεγίστ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρι.

3) Τὸ ὕδωρ τὸ καταστὰν θολὸν διότι ἐβρόαχ' ἐν αὐτῷ
ἄρτος Θήρ. 4) Ροφητὸν παρασκευάσμα ἐξ ὕδατος, πι-

τύρων, ὑπολειμμάτων ζύμης κττ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων.) :
Βάλε τὰ τριβίδια τοῦ προζυμιοῦ καὶ τὸ πιτεράκι δου, κάμε
μὰ 'νχὰ ἀπόπλυμα καὶ πότισε τὸ 'ουρ'νάκι (γουρουνάκι)
Ἀπύρανθ. Πλῦνε τὴ σκουτέουα μὲ μὰ 'νχὰ τοῖρο νὰ κάμῃς
ἀπόπλυμα νὰ ποτίσῃς τοοὶ σκύλλοι Κορων. 5) Τὰ ὑπο-
λείμματα τῶν φαγητῶν ἢ τὰ ὀπωσθήποτε ἄχρηστα Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Ζουπάν.) 6) Τὸ ἀηδὲς τὴν γεῦσιν
ὕδατοβριθὲς ποτὸν ἢ φαγητὸν Πελοπν. (Κορινθ. Ὀλυμπ.)
Ρόδ. : Καφὲς 'πόπλυμα Ρόδ. Ἀποπλύματα μοῦ 'βαλες νὰ
φάω; Κορινθ. Τί φαεῖ ἐν' αὐτό; αὐτὸ εἶναι ἀποπλύματα!
Ὀλυμπ. Συνών. ξέπλυμα. 7) Ἀποπλύδι 2, ὁ ἰδ.
Στερελλ. (Ἀράχ.) : Δὲν τό 'χω 'ς τὸ νοῦ μου νὰ τὰ πῶ ἀπο-
πλύματα.

***ἀποπλύμιν** τό, ἀμάρτ. ἀποπλύμ' Πόντ. (Ἰμερ. Σούρμ.
Τραπ. Χαλδ.) ἀποπλύμ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόπλυμα.

1) Μείγμα ἐκ τοῦ ὕδατος τῶν πλυθέντων μαγειρικῶν
σκευῶν, ὑπολειμμάτων τροφῶν καὶ φλοιῶν ὀπωρῶν παρε-
χόμενον ὡς τροφήν εἰς τὰς ἀγελάδας Πόντ. (Ἰμερ. Τραπ.) :
Φάισο τὸ ζῶ τ' ἀποπλύμ' Ὀφ. 2) Εἶδος θερμῆς τροφῆς
ἀπὸ βρασμένα χόρτα παρεχομένης εἰς τὰ κτήνη ἀφ' ἐσπέ-
ρας Πόντ. (Σούρμ.) : Τὰ ζὰ ποῖσο ἀποπλύμ'. Συνών. πλυνίμ.
3) Ὑπολείμματα φαγητῶν Πόντ. (Χαλδ.)

***ἀποπλυμόπουλλον** τό, ἀποπλυμόπον Πόντ. (Ἰμερ.
Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόπλυμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-πουλλον.

Τὸ δι' οὗ ἐπλύθη τις : Ἄσμ.

Ἐλα, νύφε, μετ' ἐμένα, | μετ' ἐμὲν τὸν τσοπανίτζον,
γάλαν φά καὶ γάλαν πῖα, | γάλαν λοῦσον τὰ παιδία σ',
τῇ παιδί' σ' τ' ἀποπλυμόπα | λοῦσον τὰ δκυλλολάντζοπα μ'.

ἀποπλύσι ἡ, Θράκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. πλύσι.

Τὸ τέλος τῆς πλύσεως : Ἄσμ.

Νύφη μας καματερὴ | τοῦ Σαββάτου τὸ βραδύ,
τὴ Δευτέρα βάνει πλύσι | καὶ τὴν Τρίτῃ ἀποπλύσι,
τὴν Τετάρτῃ τὰ ἀπλώνει | καὶ τὴν Πέφτῃ τὰ μαζώνει.

ἀποπλυσίδι τό, Ἄνδρ. Θράκ. (Ἀλμ.) Κρήτ. Πελοπν.
(Λακων.) ἀπουπλυσίδ' Σαμοθρ. 'ποπλυσίδι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπλένω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδι.

1) Τὸ ἐκ τῆς πλύσεως πραγμάτων τινῶν ἀκάθαρτον
ὕδωρ Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) : Ἐν τὰ ἐτδένωσες
τ' ἀποπλυσίδα τῷ ἐβρομήσασιν Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀποπλύδι 1. β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου ἀνευ ἀξίας,
κατωτάτης τάξεως Σαμοθρ. : Μ' ἀφῆκε ἱμένα, ἄμ πά κι πῆι
καλύτερη; τ' ἀπουπλυσίδα μ' πῆι. 2) Ὑδωρ ἀνάμεικτον
μετὰ πιτύρων, παρεχόμενον ὡς τροφή εἰς τὰ ζῶα Ἄνδρ.

3) Πληθ., οἱ ἐκ τῆς ἀτελοῦς πλύσεως φορεμάτων σχη-
ματιζόμενοι ρύποι Θράκ. (Ἀλμ.)

ἀποπνοῖζω ἀμάρτ. ἀποπνοῖμαι Πόντ. (Ἰμερ.)
ἀποπνοῖσκουμαι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. πνοή.

1) Κόβεται ἢ ἀναπνοή μου Πόντ. (Ἰμερ.) 2) Μέσ.
ἐξαντλοῦμαι, ἀποκάμνω Πόντ. (Σάντ.)

ἀποπνόισμα τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπνοῖζω.

Ἐξάντλησις, κόπωσις.

ἀποποίου Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. ποῖον, δι' ὁ ἰδ. ποιῶ.



Ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ: Ἀπομποίτζει ἡ γροῦσσα μι ρωτοῦα τοῦ διαβάτοι (ἐκουράστηκε ἡ γλῶσσά μου ἐρωτῶσα τοὺς διαβάτες).

ἀποπολλῆς ἐπίρρ. ΙΒηλαρ. Ποιήμ. 159 ἀποπολ-λῆς Ἀστυπ. Ρόδ. ἀποπολ-λῆς Κάρπ. ἀπουσπουλλῆς Λυκ. (Λιβύσσ.) ἠοσπολ-λῆς Κῶς ἠουταπολ-λῆς Τῆλ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ πολλῆς (ἐνν. ὥρας). Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 4,444.

Ἀπὸ πολλοῦ, πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἐνθ' ἄν.: ἠουταπολ-λῆς τὸ γνωρίζω Τῆλ. || Ποιήμ.

Κι ἀποπολλῆς ποθοῦσα τὸ βάρος νὰ σοῦ δώσω ΙΒηλαρ. ἐνθ' ἄν.

ἀποπολλῆώρα ἐπίρρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν.) ἀποταπολλῆώρα Πελοπν. ἀπολλῆώρα Λευκ. Πελοπν. (Συγκῆ Κορινθ. Μάν. Μέσσ. Τρίκκ.) κ.ά. ἀπουλλῆώρα Λέσβ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. πολλῆώρα, παρ' ὃ καὶ ταπολλῆώρα. Οἱ τύπ. ἀπολλῆώρα, ἀπουλῆώρα κατ' ἄνομ.

Ἀπὸ ὥρας τινός, πρὸ χρόνου τινός: Εἶναι φερεμένος ἀποπολλῆώρα καὶ σὲ περίμενε νὰ ῥθῃς Μάν. Ἡρῆθα ἀποπολῆώρα ῥ τὸ χτήμα κι ἀκόμη νὰ ῥθῃ κάνεις αὐτόθ.

ἀποπολλῆωρίτσα ἐπίρρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποπολλῆώρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Ἀπὸ ὥρας τινός, πρὸ ὀλίγου. Συνών. ἀποπολλῆω-ροῦλλῆα.

ἀποπολλῆωρούλλῆα ἐπίρρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποπολλῆώρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦλλῆα.

Ἀποπολλῆωρίτσα, ὁ ἰδ.

ἀποπολὺν ἐπίρρ. ἀμάρτ. ῥουδουλὺν Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ πολὺ.

Πρὸ πολλοῦ χρόνου: Δὲ δῆρα γράμμα ῥουδουλὺν.

ἀποπόττε ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀοπόττε Σύμ. ἀπο-σπόττε Κρήτ. Μέγαρ. ἠοσπόττε Κῶς

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. πόττε.

1) Ἀπὸ ποίου χρόνου, ἀπὸ ποίας ὥρας κοιν. καὶ Πόντ.: Ἀποπόττε λείπει; Ἀποπόττε θ' ἀρχίσῃ νὰ πηγαίῃ ῥ τὸ σχολεῖο; Κάνενας δὲν ξέρει ἀποπόττε χτίστηκε τοῦτο τὸ κάστρο κοιν.

2) Πρὸ πολλοῦ Μέγαρ. Σύμ.: Ἐγὼ ἔφαγα ἀποσπόττε Μέγαρ. Ἀοπόττε ῥτα Σύμ.

ἀποπότι τό, ἀμάρτ. ἀποπότ' Πόντ. (Ῥφ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ποτίον.

Ῥπόλειμμα ποτοῦ οἰουδήποτε, οἶον ὕδατος, γάλακτος, οἶνου κττ. ἐνθ' ἄν.: Τ' ἐσὸνα τ' ἀποπότ' οὐ πίνω Ῥφ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόπιμα.

ἀποποτίζω σύννηθ. ἀπουπουτίζου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἠοποτίζω Κρήτ. (Βιάνν.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ποτίζω.

Τελειώνω τὸ πότισμα ἐνθ' ἄν.: Ν' ἀπουπότ'ζα ταχῆα, θὰ σ' τὸ ῥ'να τοῦ νιρὸ Αἰτωλ. Ἀπουπότ'σι τῶρα τοὺν κῆπου αὐτόθ. Κι ἀπῆς τὰ ἐπεπότισεν, καθίζ-ζει ῥ τὸν λογαρησιαμὸν Χίος. || Ῥσμ.

Πιάνουν στεργάζου δὲ νερό, ποτίζου δὲ περ' βόλι, ποτίζ' ἀποποτίζου δὲ, σὲ σκάλαν ἀνεβαίνουν

Κρήτ.

ἀποπότισμα τό, ἐνιαχ. ἀπουπότ'σμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποποτίζω.

Περάτωσις τοῦ ποτίσματος ἐνθ' ἄν.: Ῥσπιρ' ἀπ' τ' ἀπου-πότ'σμα θὰ ῥθῶ κ' ἰγῶ. Βρίσκουμι ῥ τ' ἀπουπότ'σμα τῶρα.

ἀποποῦ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀποῦ Χίος (Πυργ.) ἀπουποῦ βόρ. ἰδιώμ. ἀοποῦ Σύμ. ἀπαποῦ Καπ. (Σινασσ. κ.ά.) ἠαποῦ Καπ. (Σίλατ. Σίλ. Φάρασ.) ἀαποῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἠοποῦ Χίος κ.ά. ἠουποῦ Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. (Ἀγιάσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ποῦ.

1) Πόθεν, ἀπὸ τίνος τόπου ἐνθ' ἄν.: Ἀποποῦ ξεκίνησες; Ἀποποῦ ἔρχεσαι; Ἀποποῦ εἶσαι; κοιν. Ἐσὺ ἀποποῦ ἔρθες καὶ πῶς εὐρέθες ἀδακέσ'; Πόντ. (Ἀργυρόπ.) β) Ἐπὶ καταγωγῆς σύννηθ. καὶ Καπ. (Σίλατ.): Ἀποποῦ κρατεῖ ἡ γενεά του; Κάνεις δὲν ξέρει ἀποποῦ βασιτῆ ἡ σκούφια του (πόθεν κατάγεται ἢ πόθεν εἶναι) σύννηθ. ἠαποῦ γένος εἶσαι; Σίλατ. Λαχταροῦσαν νὰ τοὺν ποίσιν γαδρό, ἀμ' αὐτὸς μῆδι ἠουποῦ ῥσι (ἐνν. δὲν ἀπεκρίνετο, δὲν ἔδιδε σημασίαν) Ἀγιάσ.

γ) Ποῦ Πελοπν. (Λογγ.): Ἀποποῦ εἶν' τὸ χωριό του;

2) Διὰ τίνος τόπου κοιν.: Ἀποποῦ θὰ περάσω - θὰ ἀνέβω - θὰ κατέβω. Ἀποποῦ ἦρθες; — Ἀπ' τὸν ἀπάνω δρόμο. 3)

Διὰ τίνος τρόπου, πῶς ἐνιαχ.: Ἀποποῦ θὰ τὰ καταφέρῃς ὅπως λές;

4) Ἐκ τίνος ἀφορμῆς, αἰτίας κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Ἀποποῦ τὸ κατάλαβες πῶς θὰ ῥθῶ; κοιν. Ἀποποῦ ἐγνώρισες με; Χαλδ.

5) Ἐκ τίνος προσώπου κοιν.: Ἀπο-ποῦ τὰ μάθατε αὐτά; ποιὸς σᾶς τὰ εἶπε; Ἀποποῦ τὰ πῆρατε; — Μᾶς τὰ ἔδωκε ὁ δεῖνα.

ἀπόπου ἐπίρρ. κοιν. ἀπόπ' βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ποῦ.

Ἀναφορικὸν ἐπίρρ. συσχετικὸν τοῦ ἐρωτηματικοῦ ἀπο-ποῦ

1) Ἀφ' οὗ τόπου, ὁπόθεν: Ἀποποῦ ξεκίνησες; — Ἀπόπου θέλω. Ἀπόπου κι ἂν ἔρχεσαι, κάνεις δὲ σὲ ρωτᾷ κοιν. Τσ' ἀπόπ' ἐπααίνανε δὲν εὐρίσκανε ῥ'ναῖκα Μύκ.

β) Ἐπὶ καταγωγῆς κοιν.: Ἀπόπου κι ἂν κρατῇ ἡ γενεά του, διάφορο δὲν ἔχει. 2) Δι' οὗ τόπου κοιν.: Ἀπόπου κι ἂν περάσω, δύσκολα θὰ διαβῶ.

3) Ἀφ' οὗ προσώπου κοιν.: Φρόντισε νὰ τὸ μάθῃς ἀπόπου μπορέσης. Δανείσου ἀπόπου θέλεις.

ἀποπουθε ἐπίρρ. ἀποπουθεν Κεφαλλ. ἀποπουθε πολλαχ. ἀποπουθες Πελοπν. (Μάν.) ἀποπούθενε Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀποπούθενες Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀμποι-θεν Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀμπούθενε Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀμπούθε Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἠουπόθεν Τῆλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ποῦθε.

1) Ἀπὸ τίνος τόπου, πόθεν ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἤξερα ἀποπουθε νὰ τὸν πιάσω Ἀθῆν. Μ' ἐπιασε καὶ δὲν ἤξερα ἀποπουθε νὰ φύγω αὐτόθ. Ἀποπουθε ἔρχεσαι; Πελοπν. (Κορινθ. Μέσσ.) Ἀποπούθενε βγαίνει τὸ νερό; Βούρβουρ. Ἀποπούθενες εἶναι ὁ γαμπρός σας; αὐτόθ. Ἀποπουθε πάνε ῥ τὸ μοναστήρι Μάν. Ἀποπουθες ἐπεράσανε οἱ ἄλλες; αὐτόθ. || Φρ. Δὲν ξέρει ἀποπουθε πᾶν τὰ τέσσερα (ἐπὶ ἀνοήτου ἢ νωθροῦ τὴν διάνοιαν) Κορινθ. Μάν. κ.ά. || Ῥσμ.

Πουλλάκι, ἀμποιθεν ἔρχεσαι κι ἀμποιθε κατεβαίνεις;

Ἀρκαδ.

Γιὰ πέ, νὰ ζήσης, λυερή, ἠουπόθεν ἡ γενεά σου;

Τῆλ. β) Ἐπὶ καταγωγῆς Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.):

Δὲν ξέρεις ἀποπουθε κρατεῖ ἡ σκούφια του (ἐπὶ ὅλως ἀγνώ-στου) Μάν. 2) Ἀπὸ τίνος προσώπου ἐνθ' ἄν.: Ἀποπουθε τὰ κονόμησες τὰ ψιλὰ; Ἀθῆν. Δὲν ἔχω ἀποπουθε νὰ ζητήσω ἔνα μικρὸ δάνειο αὐτόθ.

ἀποπουθενά ἐπίρρ. ἀποπουθὲ Πόντ. (Ῥφ.) ἀπι-σπουθὲ Πόντ. (Ῥφ.) ἀποπουδὲν Πόντ. (Χαλδ.) ἀποπου-θενά κοιν. ἀπουπ'θινὰ βόρ. ἰδιώμ. ἠοπουθενὰς Εὐβ. (Λύλωνάρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. πουθενά.

